

ODVJETNIK – AVVOCATO
TOMI MILADINOVIĆ
Flanatička 11/III, 52100 Pula
Tel: +385 99 6844071
e-mail: tomi.miladinovic@outlook.com

TRGOVAČKOM SUDU U PAZINU
za
VISOKI TRGOVAČKI SUD

Na posl. br: P-186/2026, Ovr-16/2026

TUŽITELJ: CAPITANO SIGNALS d.o.o., Pula, Leharova 1, OIB 90154882085 koje
zastupa punomoćnik Tomi Miladinović, odvjetnik u Puli

TUŽENICI: 1. SPEKTAR USLUGA d.o.o., Pula, Dobricheva ulica 7, OIB
49884144448
2. WORK AND BUSINESS PULA d.o.o., Pula, Dobricheva 7, OIB
16210128989
3. STERIL MEDICAL d.o.o., Pula, Wolffova 2A, OIB 99301439764
4. BAŠKARAD SERVIS d.o.o., Fažana, Fažanska cesta 82 D, OIB
28183366631

Radi: stjecanje bez osnove

V. P. S: 325.202,87 €

Ž A L B A

- na Rješenje prvostupanjskog Suda pod posl. br. Ovr-16/2026-2 od 30. rujna 2026. god.

- punomoć u spisu

I. Tužitelj je putem punomoćnika zaprimio Rješenje prvostupanjskog Suda pod posl. br. Ovr-16/2026-2 od 30. rujna 2026. god. (dalje: pobijano Rješenje) ta na isto, u zakonski dopuštenom roku, podnosi žalbu.

Tužitelj podnosi žalbu na pobijano Rješenje u cijelosti zbog pogrešne primjene materijalnog prava, bitne povrede odredbi parničnog postupka te pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Naime, prvostupanjski sud je pravilno utvrdio da je tužitelj učinio vjerojatnim postojanje svojih novčanih tražbina prema svim tuženicima, međutim pogrešno je zaključio da tužitelj nije učinio vjerojatnom opasnost da će bez određivanja privremene mjere tuženici spriječiti ili znatno otežati buduću naplatu tužiteljevih tražbina.

Tužitelj smatra da je prvostupanjski sud pri donošenju pobijanog rješenja pojedinačno promatrao okolnosti koje je tužitelj istaknuo, umjesto da ih ocijeni u njihovoj ukupnosti i međusobnoj povezanosti, a upravo takva ukupna ocjena dovodi do zaključka da u konkretnom slučaju postoji konkretna i neposredna opasnost za buduću naplatu tužiteljeve tražbine.

II. Prvostupanjski sud u pobijanom rješenju izričito utvrđuje kako je tužitelj učinio vjerojatnim postojanje svojih novčanih tražbina prema svakom od tuženika.

Sud pritom utvrđuje da je ocjenom bankovnih izvoda, poslovnih računa, podataka sudskog registra i ostale dokumentacije učinjeno vjerojatnim da je dio imovine tužitelja neposredno prešao u imovinu svakoga pojedinog tuženika te da za barem dio uplata koje odgovaraju visini postavljenih tužbenih zahtjeva iz trenutačno raspoloživih isprava ne proizlazi nedvojbeno poslovna ili druga pravna osnova.

Upravo navedena činjenica predstavlja polazište za ocjenu opasnosti iz čl. 344. st. 1. Ovršnog zakona ("Narodne novine" br. 112/12., 25/13., 93/14., 55/16., 73/17., 131/20., 114/22., 6/24., dalje: OZ).

Naime, nije riječ o tome da tužitelj traži osiguranje neke buduće, neizvjesne ili samo pretpostavljene tražbine. Riječ je o tražbinama koje proizlaze iz konkretnih novčanih prijenosa koji su već izvršeni, čije je postojanje prvostupanjski sud u dovoljnoj mjeri učinio vjerojatnim za potrebe postupka osiguranja.

Tužitelj stoga smatra kako se upravo činjenica da su značajni novčani iznosi već bili predmet raspolaganja i prijenosa između tužitelja i tuženika i to bez znanja tužitelja, mora uzeti u obzir prilikom ocjene opasnosti da bi se i postojeća imovina tuženika mogla tijekom trajanja postupka prenijeti, otuđiti, opteretiti ili na drugi način učiniti nedostupnom budućoj naplati.

III. Prvostupanjski sud pogrešno zaključuje da tužitelj nije učinio vjerojatnom subjektivnu opasnost samo zato što nije dokazao da su tuženici nakon saznanja za predmetnu tražbinu već poduzeli konkretnu radnju otuđenja ili opterećenja svoje imovine.

Naime, čl. 344. st. 1. OZ-a ne zahtijeva da predlagatelj osiguranja dokaže da je radnja otuđenja, prikrivanja ili drugog raspolaganja imovinom već izvršena.

Svrha privremene mjere jest preventivna. Privremena mjera određuje se upravo radi sprječavanja nastanka posljedice koja bi buduću naplatu učinila znatno težom ili je onemogućila.

Kada bi se od predlagatelja osiguranja zahtijevalo da prethodno dokaže da je protivnik osiguranja već prodao nekretninu, prenio novac na treću osobu, opteretio imovinu ili poduzeo neku drugu radnju kojom bi se naplata otežala, tada bi privremena mjera izgubila svoju osnovnu svrhu.

U konkretnom slučaju tužitelj je učinio vjerojatnim postojanje niza okolnosti koje zajedno ukazuju na postojanje upravo takve opasnosti.

Tužitelj stoga ne tvrdi da je dovoljno samo to što je pokrenuo parnični postupak. Naprotiv, opasnost proizlazi iz ukupnosti okolnosti konkretnog slučaja, a osobito iz dosadašnjeg načina postupanja tuženika, međusobne povezanosti tuženika, činjenice da su sredstva tužitelja prenesena na više povezanih društava, načina na koji je I-tuženik imao pristup računu tužitelja, nepotpune poslovne dokumentacije, činjenice da tuženici nisu vratili niti jedan dio sredstava, njihovog nepovoljnog financijskog stanja te činjenice da je I-tuženik već 78 dana u blokadi.

IV. Tužitelj posebno ističe okolnosti vezane uz pristup I-tuženika poslovnom računu tužitelja.

Kako je već navedeno u tužbi, zakonska zastupnica I-tuženika Kozliček Ana raspolagala je jedinim fizičkim tokenom za pristup poslovnom računu tužitelja, a koji joj je bio predan radi praćenja transakcija i obavljanja knjigovodstvenih i administrativnih poslova.

Tužitelj nikada nije dao I-tuženiku ovlast da samostalno raspolaže njegovim novčanim sredstvima niti da bez prethodnog obavješćavanja i suglasnosti tužitelja izvršava prijenose sredstava sebi ili drugim društvima. Unatoč tome, tijekom više godina sa računa tužitelja izvršavan je veći broj uplata prema I-tuženiku, kao i prema drugim društvima povezanim s osobama koje su povezane s I-tuženikom.

Tužitelj je upravo zbog povjerenja koje je imao prema I-tuženiku omogućio pristup poslovnom računu i povjerio mu određene administrativne i knjigovodstvene poslove.

Nakon prestanka poslovne suradnje tužitelj je pregledom bankovnih izvoda utvrdio postojanje brojnih transakcija koje nije odobrio.

Navedeno je od osobite važnosti za ocjenu opasnosti iz čl. 344. st. 1. OZ-a jer pokazuje da se u konkretnom slučaju ne radi o subjektima za koje bi postojalo samo apstraktno nepovjerenje tužitelja, već o osobama i društvima u čijem su odnosu već utvrđene okolnosti zbog kojih je tužitelj ostao bez značajnog dijela svoje imovine.

Nadalje, tužitelj posebno ističe činjenicu da je poslovna dokumentacija nakon prestanka poslovne suradnje vraćena nepotpuna i neuredna.

Kako je navedeno u tužbi, dokumentacija tužitelja vraćena je bez uredne primopredaje i bez sastavljanja zapisnika, a iz dokumentacije su nedostajali URA računi i izvodi koji se odnose na sporna plaćanja.

Pojedini dokumenti bili su precrtavani korektorom, dok su nedostajale i druge poslovne isprave relevantne za utvrđivanje stvarnog tijeka poslovanja.

Tužitelj je upravo zbog navedenog bio prisiljen dodatno rekonstruirati vlastito poslovanje putem bankovnih izvoda i druge dostupne dokumentacije.

Navedene okolnosti nisu same po sebi razlog za određivanje privremene mjere, ali ih je prvostupanjski sud morao cijeliti zajedno s činjenicom da je dio tužiteljevih sredstava prešao na tuženike bez nedvojbeno utvrđene poslovne osnove.

Ako je poslovna dokumentacija koja bi trebala objasniti pojedine novčane prijenose nepotpuna, a istodobno postoje konkretni bankovni izvodi koji potvrđuju prijenos značajnih novčanih sredstava prema povezanim društvima, tada takve okolnosti predstavljaju relevantan element pri ocjeni rizika za buduću naplatu.

V. Prvostupanjski sud također nije pravilno cijelio činjenicu da su se sporni prijenosi sredstava odvijali kroz dulje vremensko razdoblje.

Kako proizlazi iz tužbe, sporna plaćanja nisu ograničena na jednu ili dvije pojedinačne transakcije. Naprotiv, radi se o većem broju uplata izvršenih tijekom više godina, uključujući i razdoblje 2024. i 2025. godine.

Posebno se ističu plaćanja izvršena u prosincu 2024. godine u iznosu od 10.500,00 €, kao i daljnja plaćanja izvršena tijekom 2025. godine.

Posebno treba istaknuti međusobnu povezanost svih tuženika.

Iz dokumentacije proizlazi da između tuženika postoji konkretna personalna, obiteljska i poslovna povezanost.

Ana Kozliček i Dražen Kozliček pojavljuju se u podacima vezanim uz I. i II. tuženika, Dražen Kozliček je povezan i s III. tuženikom, dok je Jelena Baškarad povezana s IV. tuženikom, a istodobno se prema podacima navedenim u tužbi pojavljuje i u poslovnom odnosu s I-tuženikom.

Nadalje, prema podacima navedenim u tužbi, na internetskoj stranici I-tuženika kao članovi njegova tima navedene su upravo osobe koje su povezane s više tuženika.

Takvu povezanost nije moguće promatrati izolirano od činjenice da su upravo prema tim društvima vršeni prijenosi tužiteljevih novčanih sredstava.

Tužitelj stoga smatra da međusobna povezanost tuženika predstavlja relevantnu okolnost za ocjenu opasnosti iz čl. 344. st. 1. OZ-a, jer postoji mogućnost da bi se imovina tijekom trajanja postupka mogla prenositi između povezanih subjekata, čime bi se buduća naplata dodatno otežala.

VI. Prvostupanjski sud nadalje pogrešno cijeni činjenicu da tuženici nisu dobrovoljno podmirili tražbine tužitelja.

Tužitelj je prije pokretanja postupka svakom od tuženika uputio pisani poziv radi mirnog rješenja spora. Tuženici se na navedene dopise nisu odazvali na način kojim bi se sporni iznosi vratili tužitelju, niti je tužitelju vraćen ijedan euro na ime sredstava koja su predmet ovog postupka.

Tužitelj ne tvrdi da sama činjenica odbijanja mirnog rješenja spora predstavlja dokaz subjektivne opasnosti, međutim, navedena činjenica mora se cijeliti zajedno s ostalim okolnostima.

Tuženici su upoznati s postojanjem tražbine, upoznati su s njezinom visinom i upoznati su s činjenicom da tužitelj smatra da su sredstva stečena bez osnove. Unatoč tome, nije došlo niti do djelomičnog dobrovoljnog povrata sredstava niti do ponude konkretnog osiguranja tužiteljeve tražbine.

U takvoj situaciji tužitelj ima opravdan razlog zahtijevati da se postojeća imovina tuženika očuva do okončanja postupka.

Posebno je značajna činjenica da je I-tuženik već 78 dana u blokadi.

Prvostupanjski sud navedenu činjenicu nije zanemario, ali joj nije dao odgovarajući značaj u ukupnoj ocjeni opasnosti.

Blokada računa predstavlja konkretnu činjenicu koja pokazuje da I-tuženik ima problema s podmirivanjem svojih novčanih obveza. Istodobno, predmetna tražbina tužitelja prema I-tuženiku iznosi 93.955,10 €. Dakle, već sada postoji konkretna i utvrdiva okolnost koja ukazuje na smanjenu mogućnost da će I-tuženik u budućnosti bez poteškoća podmiriti svoju obvezu prema tužitelju.

Kada se navedena činjenica dovede u vezu s prethodno opisanim načinom poslovanja, prijenosima sredstava, povezanošću tuženika i izostankom dobrovoljnog povrata sredstava, tada je opasnost za buduću naplatu tužitelja veća nego što to proizlazi iz pojedinačne ocjene prvostupanjskog suda.

Nadalje, iz godišnjih financijskih izvještaja za 2025. godinu proizlazi nepovoljno financijsko stanje tuženika. Prvostupanjski sud i sam navodi da iz godišnjih financijskih izvještaja proizlazi niska likvidnost protivnika osiguranja. Međutim, upravo navedena okolnost u konkretnom slučaju ne može biti promatrana odvojeno od činjenice da tužitelj potražuje ukupno 325.202,87 €.

Radi se o vrlo značajnom ukupnom iznosu u odnosu na financijsko stanje tuženika. Stoga nije dovoljno samo zaključiti da nepovoljno financijsko stanje samo po sebi ne dokazuje subjektivnu opasnost, potrebno je odgovoriti na pitanje postoji li, u okolnostima konkretnog slučaja, vjerojatnost da bi zbog takvog financijskog stanja i ostalih prethodno navedenih okolnosti buduća naplata tužiteljeve tražbine mogla biti znatno otežana.

VII. Prvostupanjski sud u obrazloženju navodi da tužitelj nije učinio vjerojatnim da bi protivnici osiguranja predloženom mjerom pretrpjeli samo neznatnu štetu. Tužitelj smatra da se i u tom dijelu mora uzeti u obzir konkretan sadržaj predložene mjere. Tužitelj ne traži oduzimanje cjelokupne imovine tuženika niti zabranu njihovog poslovanja. Tužitelj traži osiguranje točno određenih iznosa svojih novčanih tražbina.

Prema tome, mjera je ograničena na visinu konkretne tražbine prema svakom pojedinom tuženiku.

S druge strane, ako se mjera ne odredi, tužitelj nema nikakvu sigurnost da će nakon pravomoćnog okončanja ovog postupka postojati imovina iz koje će se moći naplatiti iznos od 325.202,87 €.

Dakle, s jedne strane postoji privremeno ograničenje raspolaganja imovinom do visine tražbine, dok s druge strane postoji rizik da tužitelj nakon višegodišnjeg sudskog postupka dobije pravomoćnu odluku koju neće moći stvarno naplatiti. Upravo zbog toga potrebno je postojeće interese stranaka promatrati kroz svrhu instituta osiguranja.

Tužitelj posebno ističe da je predložena privremena mjera razmjerna visini i prirodi tražbine.

Za svakog tuženika predložena je mjera samo do visine iznosa koji tužitelj od njega potražuje. U odnosu na III-tuženika, uz zabranu raspolaganja novčanim sredstvima, predložena je i zabrana otuđenja i opterećenja konkretno označene nekretnine i plovila. Dakle, predmet osiguranja nije neodređen niti neograničen. Tužitelj je konkretno naveo imovinu koja predstavlja vrijednost iz koje bi se eventualno mogla ostvariti buduća naplata. Takva mjera ne predstavlja konačno zadiranje u vlasnička prava tuženika, već služi očuvanju postojećeg stanja do pravomoćnog okončanja postupka.

VIII. U odnosu na III-tuženika prvostupanjski sud navodi da nije utvrđeno da je nekretnina ili plovilo već predmet otuđenja ili opterećenja. Tužitelj smatra da takav zaključak nije odlučan za pitanje postojanja opasnosti.

Činjenica da na nekretnini ili plovilu trenutno nije upisana konkretna radnja otuđenja ili opterećenja ne znači da takva radnja neće biti poduzeta tijekom trajanja parničnog postupka. Upravo zato tužitelj i traži preventivnu zabranu.

Osim toga, predložena mjera odnosi se na konkretnu postojeću imovinu III-tuženika koja je poznata i identificirana.

Ukoliko bi III-tuženik tijekom trajanja postupka tu imovinu otuđio ili opteretio, tužitelju bi se mogućnost buduće naplate znatno otežala.

Zbog toga je svrha privremene mjere upravo u tome da se takva mogućnost spriječi prije nego što nastupi.

IX. Prvostupanjski sud također pogrešno zaključuje da raniji prijenosi sredstava ne predstavljaju dokaz da su tuženici već otuđivali ili prikrivali svoju imovinu radi izbjegavanja naplate upravo predmetne tražbine.

Tužitelj međutim niti ne tvrdi da su raniji prijenosi izvršeni s izričitom svrhom izbjegavanja naplate tražbine koja je nastala tek naknadno. Ono što je odlučno jest činjenica da su tuženici odnosno osobe povezane s njima već raspolagali sredstvima tužitelja i da su sredstva završila u imovini više povezanih društava. U trenutku odlučivanja o privremenoj mjeri, tužitelj ne mora dokazati subjektivnu namjeru tuženika u odnosu na buduću raspolaganje imovinom. Dovoljno je da učini vjerojatnim opasnost da će bez mjere naplata biti spriječena ili znatno otežana. Upravo se ta vjerojatnost izvodi iz svih okolnosti konkretnog slučaja.

Osim toga, tužitelj posebno ističe kako je prvostupanjski sud pravilno utvrdio da za barem dio spornih uplata iz raspoloživih isprava ne proizlazi nedvojbeno poslovna ili druga pravna osnova.

Navedeno je od posebne važnosti jer se predmetni spor ne temelji na neizvršenju uredno dokumentiranih i nesporno postojećih obveza, već na tvrdnji tužitelja da su njegova novčana sredstva bez pravne osnove prešla u imovinu tuženika.

Takva priroda spora dodatno zahtijeva očuvanje postojeće imovine tuženika do pravomoćnog okončanja postupka.

Tužitelj je već pretrpio smanjenje svoje imovine u iznosu koji odgovara utuženim tražbinama. Ukoliko bi tijekom trajanja postupka došlo do daljnjeg smanjenja imovine tuženika, tužitelj bi se našao u situaciji u kojoj bi, čak i nakon uspjeha u parničnom postupku, mogao biti onemogućen u stvarnom ostvarivanju svojeg prava.

X. Slijedom svega navedenog, predlaže se da Visoki trgovački sud kao drugostupanjski Sud prihvati žalbu tužitelja u cijelosti te preinači pobijano Rješenje, a podredno, da vrati predmet na ponovno odlučivanje prvostupanjskom Sudu.

U Puli, 1.listopada 2026. god.

Tužitelj p. p.

Digitally signed
by Tomi
Miladinović
Date:
2026.10.01
13:51:25
+02'00'